

[Aage Fogh.]

næststørste part med 28 pct., og Tyskland, Italien, Frankrig, hvad de nu alle sammen hedder, har aftaget den tredjestørste part med 25 pct. Jeg føjer til, at den aftale, vi har fået med Tyskland, efter mit skøn dækker et meget væsentligt område af vor eksport til Tyskland i de første 3 à 4 år.

Alt taget i betragtning bedømmer jeg situationen sådan, at den opfordrer os til at tage det med ro. Jeg erkender, at de resultater, der er kommet ud af forhandlingerne om frihandelsområdet, ikke er tilfredsstillende, men jeg har også lagt mærke til, at den højtærede udenrigsminister anbefaler, at forhandlingerne føres videre, inden endelig aftale til nogen side sluttes.

Med hensyn til forholdene på hjemmemarkedet vil jeg gerne sige, at hvis vi kommer i den situation, at der indtræffer katastrofale prisfald på enkelte områder, som det skete i fjor, vil jeg tilråde at finde frem til en ordning, så disse ekstraordinære prisfald, der skyldes illoyal konkurrence i Tyskland, England, eller hvor det nu foregår, ikke skal slå igennem på hjemmemarkedet. Jeg kan ikke se noget rimeligt i, at vi i en periode, hvor der drives en så illoyal konkurrence, som tilfældet er, hvor igennem på kunstig måde prisen slås ned på vore enkelte produkter, skal lade dette prisfald slå igennem herhjemme til skade for landbruget. Dette er en foranstaltning, som jeg aldrig ville anbefale landbruget i normale tider; men i unormale tider som dem, vi oplever nu, er det forsvarligt og rigtigt at anvende ekstraordinære foranstaltninger.

Jeg føjer hertil, at vi i den kommende tid må vise større interesse for at støtte landbruget i dets forsøg på at udbygge sit produktionsapparat og øge sine muligheder for at producere billigere. På baggrund af den økonomiske situation, vi står i, med de mange millioner, vi har i valutakassen og på anden måde, og med det rygstød, der er i vore banker, vil det efter min mening være muligt ved rimelige foranstaltninger at lede en del af disse penge ud til det danske landbrug som støtte til opbygning af dets produktionsapparat, ikke for at landbrugerne skal producere mere, men for at de skal producere billigere.

Alle disse foranstaltninger vil efter mit skøn medvirke til, at vi kan holde ro på

hjemmemarkedet, og ro skal der til, hvis vore forhandlere, når de sendes ud i Europa, skal have det rygstød, der kan give håb om resultater derude.

Jeg vender mig derefter til spørgsmålet forhandlingerne om fællesmarkedet.

Jeg har mærket mig, at formanden for venstre, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, forleden ved et møde har sagt til Venstres Ungdom, at han var meget forbavset over, at de danske husmænds ledere ikke, ligesom hans parti har gjort det, gik ind for en tilmeldelse til de seks pr. straks. Jeg kan sige til det ærede medlem, at jeg deler ikke denne forundring, ingenlunde. Det er, som jeg oplyste før, således, at ca. 25 pct. af landbrugseksporten går sydpå og 28 pct. går til England, og vi har nu en aftale med Tyskland, der dækker en 3-4 år. Jeg spørger: hvad ville der ske, hvis vi indmeldte os i de seks' fællesmarked? Hverken det ærede medlem hr. Erik Eriksen eller det ærede medlem hr. Per Federspiel eller nogen anden ved, hvilken behandling landbrugsprodukterne i det lange løb vil få i de seks' fællesmarked; det er ikke fastlagt fra nogen side, der er ingen, der kan sige noget afgørende herom. Jeg tør på den anden side heller ikke sige, hvilken behandling vore varer vil få i England den dag, vi kommer ind i læ af de toldmure, der skal omgærde de seks eller — hvis vi kom med — de syv lande. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at den dag vi har indmeldt os, den dag vi er i dækning af toldmure, der ligger på helt andre højder end dem, vi hidtil har arbejdet under, vil det ikke være med velvilje, vore varer modtages i England, og da vil det heller ikke være med velvilje, vore varer modtages ude i de oversøiske lande. Derfor vil jeg alene af denne grund, af den økonomiske grund, anse det for at være urigtigt, at vi på nuværende tidspunkt melder os hos de seks.

Jeg vil også af andre grunde anse det for at være urigtigt. Jeg nævner de kulturelle grunde. Jeg er ikke bange for et europæisk fællesskab, men vi er ængstelige ved et europæisk fællesskab under en form, der drager os bort fra de nordiske lande og fra England. Det store europæiske fællesskab er vi radikale selvfølgelig tilhængere af, som vi altid har været det; men en tilslutning til de lande mod syd, der på mange,